

Pinnen in een ongure buurt

Ben Adriaanse en Corina Onderstijn

1

Het was zondagavond en drie mannen hadden honger. Gelukkig wisten Bert en Jacob een goed adresje om de magen te vullen. En zo belandden ze op een steiger aan de rand van het moeras, ver van het centrum van de stad, in een wijk die moeder natuur met geweld had teruggenomen en waar nog slechts beperkt reconstructiewerk was verricht.

Het houten gebouw had een ingezakt dak en afgebladderde verf op de muren. Het was omringd door de zielige restanten van omgewaaide bomen. De neonletters die op de gevel *Bellerose Point* spelden, flikkerden in een onaantrekkelijk flets geel, dat reflecteerde op de vlonders van de steiger. Maar toen Simon de voordeur opende, kwam de aangename geur van maïsbrood en geroosterde vis hem tegemoet. Aan houten tafels zaten groepjes mensen te eten en te drinken. In de verre hoek van het schaars verlichte restaurant smeulde een haardvuur. Naast de bar zat een vierkoppige band, die op keyboard, trompet, drums en bas een gemoedelijk jazznummer speelde.

Simon hield de deur open voor Bert en Jacob, die hem met een ontspannen glimlach passeerden.

‘Ik zag je al kijken,’ lachte Bert bij het ophangen van zijn jack aan een gewei dat als kapstok diende. Hij klopte Simon op zijn schouder en nam plaats in een nisje. Gekartelde messen lagen in een servet gewikkeld boven de placemats.

‘Heb vertrouwen in ons, kerel,’ zei Jacob. ‘Wij weten wel waar je je maag goed kunt vullen.’ Hij wuifde met drie opgestoken vingers naar een ober en ging tegenover zijn vriend zitten. ‘Het voelt goed om de mensen hier te kunnen helpen. Maar nu de boel weer een beetje overeind staat, kan je natuurlijk niet verwachten dat die Southern Belles voor ons blijven koken.’

Bert wreef gniffelend aan zijn baard.

‘Ja, ja. Wrijf het er maar in, die goede zorgen van de dames hier,’ zei Simon, terwijl hij ook aanschoof. ‘Ik ben er nu toch? Wees blij dat ik jullie met een bezoek kom vereren.’

‘*Vereren?* Hoor je dat, Jacob? Hij komt ons met een bezoekje *vereren!*’ De bulderlach van Bert schalde door het restaurant. Nog schuddebuikend leunde hij opzij voor de ober, die een dienblad met drie pullen Abita Ale op tafel zette.

‘Meer buitenlands bezoek om de bouwers een hart onder de riem te steken?’ vroeg de man in het smoezelige schort met een slepend, zuidelijk Amerikaans accent dat veel ‘oa’-klanken bevatte. Hij keek naar Simon en boog kort zijn hoofd. ‘*Welcome, stranger.*’ Daarna veegde hij zijn handen aan een theedoek die over zijn schouder hing. ‘We hebben wel een klein probleempje vanavond.’

‘Vertel eens,’ zei Jacob.

‘Het is alleen mogelijk om *cash* te betalen,’ meldde de ober, ‘de pin is kapot.’

‘Man, noem je dat een probleem?’ vroeg Bert. ‘Dat komt vast wel goed.’ Hij pakte zijn portemonnee, die slechts een briefje van vijf dollar en wat muntgeld bleek te bevatten. ‘Mmm, alleen maar een paar *lousy* munten. Jij?’ Hij keek naar Jacob.

‘Nope,’ zei Jacob simpelweg.

De mannen keken naar Simon. Deze controleerde zijn portemonnee en schudde zijn hoofd. ‘Houdt ook niet over.’

‘Nou mannen, dat wordt dus eerst pinnen,’ stelde Jacob. Hij drukte zijn lippen op elkaar en trok zijn wenkbrauwen omhoog in een vragende blik.

‘Dat doe ik dan,’ bood Simon aan. ‘Vanavond trakteer ik. Jullie hebben al zoveel voor me betaald sinds ik op Baton Rouge uit het vliegtuig stapte.’

‘Goed punt, maat,’ zei Bert.

‘Waar is de dichtstbijzijnde geldautomaat?’ vroeg Simon.

De ober, die bij de tafel was blijven staan, wees naar buiten. ‘*For starters*, hier oversteken, dan rechtdoor en bij de oude molen linksaf. Doorlopen tot de grote blauwe truck van Hank en dan rechts. Voorbij de kerk, met de bocht mee naar links. En dan naast het postkantoor. Maximaal tien minuten lopen.’

Met een aarzeling in zijn stem herhaalde Simon wat de man had gezegd. Daarna kwam hij overeind. Hij nam een flinke teug uit zijn pul en zette deze terug op tafel. ‘*Thanks.* Tot zo.’

‘Zal ik meegaan?’ vroeg Jacob.

‘Je hoorde het toch?’ zei Simon met een hoofdgebaar naar de man in het schort. ‘Tien minuutjes. Max.’

‘Maar je kent het hier niet,’ wierp Jacob tegen. ‘Wij wel.’

‘Het is niet de beste buurt,’ voegde Bert toe.

Simon keek naar de ober. Deze haalde zijn schouders op en deed iets laconieks met zijn lippen.

‘Ik red me wel,’ concludeerde Simon. ‘Ik ga alleen maar *pinnen*, in godsnaam.’ Hij ging rechtop staan en wees naar zijn bier. ‘Zorgen jullie nu maar dat deze leeg is voor-ie doodslaat en dat er een nieuwe staat als ik weer binnenkom. Met het geld.’ Hij pakte zijn jas van het gewei en stapte naar buiten, waar de schemering intrad. Het moeras vormde een groenzwart silhouet tegen de avondlucht.

Even keerde hij zich om naar zijn vrienden. ‘Oh, en jullie eten hier vaker toch?’

De mannen knikten.

‘Bestel vast maar het beste wat ze hebben. Tot zo!’ Simon stak zijn hand op en liep de houten vlonders van de steiger op.

2

‘Ik red me wel,’ herhaalde Simon in zichzelf. Bij de molen linksaf, rechts bij de truck en dan nog iets met de kerk.

De stad waarin Simon zich bevond, had geen reputatie van onguur of crimineel oord, maar sinds de orkaan was dat voor sommige wijken veranderd. Hookahville Basin was één van die wijken. Bert had hem verteld dat het in de volksmond synoniem was geworden voor opstootjes, overvallen en plunderingen. Het was alsof na de overstromingen het moeras de wijk met zijn schimmigheid had besmet. Sommige straten waren overwoekerd en slecht begaanbaar. De tuinen waren omgewoeld door bosdieren en via de kapotte ruiten had ongedierte een weg naar binnen gevonden. Toch kon Simon zich moeilijk voorstellen dat deze buurt een jaar eerder blank had gestaan.

Op straat heerste een merkwaardige stilte. Nergens hoorde Simon muziek of gepraat en dat in een regio met een reputatie op muzikaal gebied. Het werd alleen maar stiller toen een straat verder de mensen plots verdwenen waren.

Hoe dichterbij Simon de molen naderde, hoe donkerder de straat werd. Groter en groter werd de afstand tussen de lantaarnpalen, waarvan er bovendien enkele kapot waren. Andere mensen zag hij allang niet meer, de lijnen tussen de straatstenen werden vager en vager. De nabijheid van het moeras gaf hem het gevoel dat elke stap die hij zette, kon eindigen in een dikke laag blubber.

Inderdaad was er vlak voor de molen een afslag naar links. Simon stak de straat over – zonder links en rechts te kijken, er was toch geen sterveling te bekennen – en sloeg de zijweg in, die zo mogelijk nog schaarser verlicht was. De weg liep langer door dan hij had gedacht. Af en toe was er een bocht naar rechts, maar niets duidde op de aanwezigheid van een truck; voor het vinden van wielsporen was het te donker. De weg werd hobbeliger en ging over in een zandpad. Op den duur voelde Simon zijn schoenen soppen en wegzakken.

‘Gadver,’ mompelde Simon. Daar stond hij nu, in zijn eentje. Vóór hem was het aardedonker. Het kon niet anders of hij had de rand van de stad bereikt. Hij was dus verkeerd gelopen, maar had hij niet precies gedaan wat hem opgedragen was? Waar was de truck van Hank dan?

Er zat maar één ding op. Terug. Terug naar de molen, of nog beter: terug naar het knusse haardvuur van Bellerose Point. Dan maar alleen een *comdog*. Liever dat, dacht Simon, dan nog langer ronddwalen in de achterbuurten van Hookahville Basin. Met hernieuwde geestdrift ging hij weer op weg, terug naar de molen.

Ineens hield Simon stil. Hoorde hij daar iets? Hij hield zijn adem in en luisterde. Een zacht, schuivend geluid klonk, maar er was niets te zien. De huizen waarlangs hij liep, leken onbewoond. Van sommige waren de ramen dichtgetimmerd.

‘Hallo?’ riep Simon.

Stilte.

Simon haalde zijn schouders op en liep verder, maar onmiddellijk was daar het vreemde geluid. Weer bleef hij doodstil staan, maar het geluid was weg.

Terug naar het restaurant, dacht Simon. Nu meteen. Met grote passen liep hij terug. Toen stapte hij met zijn rechtervoet onverwacht op iets dat tegelijk hard en zacht was.

‘Ouch!’ hoorde Simon.

Simon keek verschrikt onder zich en zag een grote gestalte op de grond. Snel stapte hij opzij.

'Hallo?' zei Simon verbaasd. Hij keek eens goed naar de kreunende gestalte en zag een langgerekt lijf, dat uitmondde in een brede staart. De platte bek rustte in zijn geheel op de stoep. Hoewel nauwelijks te zien in het gelige lantaarnlicht, leek het wezen onder hem grijsgroen van kleur.

'*God almighty*. M'n kies!' klaagde het.

'Sorry. Ik zag u niet.'

'Dat zeggen ze allemaal.'

Simon stond er wat ongemakkelijk bij.

'Wonen er veel krokodillen hier in de Basin?'

'Een paar duizend. De huren zijn laag, weet u, zeker sinds de orkaan. En we hangen vaak in het moeras rond.' De krokodil voelde met zijn tong aan zijn gebit en kreunde opnieuw.

'Als ik iets voor u kan doen...' zei Simon voorzichtig. Hij voelde zich schuldig, maar betwijfelde of zijn WA-verzekering de tandartsbehandeling zou vergoeden.

'*I'll manage*. En u? U lijkt me niet van hier.'

Simon vertelde over Bellerose Point, en over hoe hij verdwaald was geraakt.

'Ja, de truck van Hank staat daar altijd.' De krokodil wees met één van zijn voorpoten naar een hoek van de straat, vlak bij een zijweg. 'Maar nu is hij weg. Vast een boodschap doen.'

'Dan weet ik waar ik heen moet.' Simon zette al enkele passen naar de zijweg.

'Maar nu ik u toch spreek...' begon de krokodil. 'Ik ben ook op zoek.'

'Naar wat?'

'*My son*. Hij vertrok een paar uur geleden van huis voor een wandelingetje. Hij is niet teruggekomen. Heeft u hem gezien?'

Simon antwoordde ontkennend. Hij was er vrij zeker van geen andere krokodil te hebben gezien.

'Ik begin me wel zorgen te maken,' somberde de krokodil.

'Dat kan ik me voorstellen. Nou, succes met zoeken.'

Simon wenste de krokodil een goedenavond en vervolgde zijn weg, de goede zijstraat in.

Opgelucht stapte Simon door. Hij was al halverwege, althans, als het aan de routebeschrijving lag. Als hij nu een beetje de pas erin hield, zou hij met een kwartier terug kunnen zijn bij het restaurant, waar met een beetje mazzel een dampend bord eten op hem wachtte. Zijn maag borrelde van blijdschap bij die gedachte. Hij keek de duisternis in, maar ontwaarde nog geen kerk. Aan beide kanten van de straat waren gebouwen, alleen geen hiervan had een torentje, een kruis, of een ander kenmerkend teken dat een kerk normaalgesproken wel had. Maar was normaalgesproken hier wel hetzelfde als thuis?

Simon vloekte en draaide zich om. Had hij de kerk gemist? Het was ook zo lastig oriënteren op dit onbekende terrein, in het donker nota bene. Hij tuurde met toegeknepen ogen naar de straat achter zich. Er waren ook geen borden en nergens kwam licht door de ramen. Hij zuchtte en besloot toch weer verder te gaan in de richting die hij al liep. In zijn hoofd vormde hij zinnen om zijn vrienden de volgende keer zo gewoon mogelijk mee te vragen, casual, zonder op een mietje te lijken. Voor het gezelschap en het gemak. Niet omdat hij de kriebels kreeg van deze donkere wijk waar hij de weg niet kende.

Een grote schaduw schoot voorbij. Takken kraakten. Simon hoorde gesnuffel. Geronk. Opnieuw was er die grote schaduw, maar nu dichterbij.

‘Bekijk het,’ fluisterde Simon tot zichzelf, ‘dan ben ik maar een mietje.’ Hij liep terug in de richting waaruit hij gekomen was, de weg afspeurend naar de schimmige gestalte. Hij versnelde zijn pas, aangedreven door het onbekende geluid. Zijn hart sloeg over toen hij met zijn sneaker bleef steken in het zompige wegdek. Bijna viel hij voorover. Zijn sok kwam los uit zijn schoen en Simon vloekte binnensmonds terwijl hij zijn best deed op één been zijn evenwicht te bewaren en zijn sok niet in de drek te laten zakken.

‘*Mister*, zal ik uw schoen aangeven?’ knorde een stem uit de donkere lucht voor hem. Simon keek rond en zocht naar wie de geluiden voortbracht. De grote schaduw stapte zijn blikveld binnen. In het vage schijnsel van een lantaarnpaal verderop zag Simon enorme slagstanden uitsteken. Vervolgens zag hij wat voor beest erbij hoorde. Het was een wrattenzwijn. Met zijn kraalooogjes keek het naar de grond

en viste met zijn snuit Simons schoen van het smerige asfalt. Simon lachte, opgelucht. 'Ja, dank u wel.'

Het zwijn keek naar hem op. 'Waar bent u zo snel naar onderweg dat u een schoen verliest?' vroeg het zwijn hem, terwijl het de schoen overhandigde. 'U ziet er niet uit als Assepoester.'

'Hah,' zei Simon. Hij deed de sneaker weer om zijn voet en knoopte de veters stevig vast. 'Het is ook zo lastig backpacken in een baljurk.'

'Oh, zo bedoelde ik het niet. Ik ben er met mijn hoofd niet bij. Mijn vrouw had al thuis moeten zijn. Ik ben een beetje bezorgd. U heeft haar toevallig niet getroffen?'

Simon schudde zijn hoofd. 'Maar het is erg donker hier, dus misschien heb ik haar over het hoofd gezien.'

Het zwijn knikte begripvol. 'Ze is wel vaker laat thuis hoor, maar de kinderen hebben honger. Ik ben nu op zoek naar eten. Daar is zij handiger in.'

'Over zoeken gesproken,' opperde Simon en vroeg naar de kerk en de pinautomaat.

'Ach, de boel is weer gevandaliseerd,' zei het zwijn en rolde met zijn oogjes. 'Vroeger was het hier best een goede buurt hoor. Maar mensen weten niet meer waar ze zich op moeten afreageren.' Hij wees Simon de weg, nam afscheid en trappelde de berm weer in.

4

Een onguere buurt, dat kun je wel zeggen, dacht Simon. Als de huizen vol zitten met krokodillen en wrattenzwijnen, weet je het wel. Geen wonder dat vrijwel geen wijk in dit land lager scoorde op gemiddeld opleidingsniveau! Aan de andere kant zou hij zonder deze ongebruikelijke passanten de pinautomaat nooit kunnen vinden.

Er kon nu weinig meer misgaan. Enkele tientallen meters voor en boven hem doemde een groot kruis op. Even later passeerde hij een imposant, maar nauwelijks verlicht gebouw. Simon vond dat hij nu wel lang genoeg in deze duistere omgeving had rondgedoold. Doelgericht volgde hij de naar links afbuigende weg, tot hij het logo van het postkantoor zag. Als één van de weinige objecten in deze buurt was het fel verlicht, al was het kantoortje natuurlijk gesloten. Behalve de pinautomaat.

Naast het postkantoor zag Simon de vertrouwde inham, waarbinnen licht brandde. Haast ongelovig dat dit laatste gedeelte van zijn reis zo op rolletjes verliep, begon hij zich ineens ongerust te maken. Wat nu als het ding buiten werking was? Niet gerepareerd na de waterschade? Of gewoon *temporarily out of order*? Zijn wereld zou instorten. Haastig en met een steeds sneller kloppend hart liep hij naar het licht toe, om erachter te komen of hij over een minuut mét geld terug zou keren naar het restaurant. Op het groene display stond in grote, geruststellende letters:

WELCOME

Goddank, dacht Simon. Alles komt toch nog goed. Hij liet zijn pinpas inslikken en volgde de instructies. Al snel had Simon een stapel biljetten in zijn hand, die hij vluchtig in zijn portemonnee schoof. Onrustig keek hij rond of hij iemand zag, die klaarstond om hem van zijn geld te beroven.

‘Nu gauw terug,’ zei Simon hardop. ‘Naar de mannen.’ Hij merkte dat zijn stem bibberde. De terugtocht zou sneller verlopen, maar niet minder onguur. En de verse lading geld gaf hem onbewust het gevoel dat straatbendes hem een stuk interessanter zouden vinden. Met een zucht zette Simon zich weer in gang, maar net op dat moment hoorde hij een vreemd geluid boven zich.

Wat nu weer? Simon keek omhoog en zag een schim op de tak van een grote eik. De schim bewoog langzaam heen en weer en maakte korte snuifgeluidjes.

‘Hallo?’

Het bleef stil. Weer een paar snuifjes. Toen viel er een druppel op Simons neus.

‘Hallo? Gaat het?’

‘Jawel,’ zei een kinderlijk stemmetje zonder veel overtuiging. ‘Maar... Nee,’ vervolgde het.

‘Wat is er dan?’

‘*Well, the thing is -*’ De schim verbreedde zich plotseling, alsof hij een mantel van zich afgooide. Vleugels, realiseerde Simon zich. Brede, krachtige vleugels. ‘Ik ben eten gaan halen, de hele middag. En toen kwam ik terug en toen, toen, -’ Zijn stem brak.

‘En toen?’

‘Nou, eigenlijk kwam ik helemaal niet terug,’ vervolgde de vogel snotterend. ‘Ons nest zat hier aan de overkant van de straat, in die hoge berk. *I’m sure it’s here somewhere*, naast de kerk. We luisteren graag naar het koor op zondag. Maar het is er niet meer.’

‘Heb je je niet vergist?’

‘Ik ben wel tien keer om de berk gevlogen. En alle andere bomen hier in de buurt.’

‘Wat erg,’ zei Simon. Wat kan er gebeurd zijn?’

‘Ik weet het niet. Mijn vrouwtje zat in het nest op me te wachten. En onze eieren.’

‘Allemachtig.’

Simon hechtte doorgaans weinig emotionele waarde aan eieren. Hij associeerde ze met kartonnen bakken en de eeuwige discussie over hoeveel minuten ze in het water dienden te borrelen. Maar nu voelde hij mee met deze roofvogel, die zijn gezin kwijt was.

‘Als ik iets voor je kan doen...’

‘*Beats me,*’ piepte de vogel. ‘Ik weet het zelf ook niet meer, ik heb overal gekeken en geroepen. Maar ik vind het aardig dat u meedenkt.’

Simon keek om zich heen. Nergens zag hij sporen van een nest. Het opsporen van vogelnesten was ook geen bezigheid waarin hij zich bedreven zou willen noemen.

‘Het is donker nu. Misschien lukt het morgenochtend wel.’

‘Misschien,’ beaamde de vogel, maar zijn toon verraadde weinig hoop. ‘Wat doet u hier eigenlijk? U klinkt als iemand uit West-Europa. Nederland, misschien?’

‘Ja, wat knap,’ zei Simon verbaasd. ‘Hoe weet je dat?’

‘In de zomer kom ik er vaak, op doorreis. Er is veel restafval, en de mensen hebben lekker brood. Maar alla, wat doet u hier, als Hollander?’

Simon vertelde over zijn vakantie en zijn reis naar de pinautomaat.

‘Hookahville Basin? Dat is wel een eindje en het zit er vol krokodillen.’

‘*I know, right?*’

‘Anders breng ik u even. Kan ik meteen goed om me heen kijken.’

‘Jij, mij brengen?’ bracht Simon uit.

De vogel klapte zijn vleugels uit en streek in een gracieuze baan naast Simon neer. Simon herkende de hoekige vleugellijn van een adelaar.

‘Maakt u zich geen zorgen,’ zei de vogel, ‘ik heb het vaker gedaan. Geen hoogtevrees, hoop ik?’

‘Nou, neuh, maar -’

De vogel was al opgestegen en greep Simon met zijn klauwen bij de jas. Voor hij het wist kwamen Simons voeten los van de grond en zweef hij door de lucht, over de daken van de duistere appartementen in Hookahville Basin, overgeleverd aan de genade van de machtig klapwiekende vogel boven zijn hoofd. De wind blies langs zijn gezicht, terwijl de straten veranderden in steeds smallere lijnen van licht en het slaan van de vleugels zijn oren bedwelmde. Intussen deed hij een schietgebedje dat zijn goedgevulde portemonnee niet uit zijn zak zou vallen.

5

De grote vogel vertraagde zijn vlucht, daalde en zette Simon op een kleine afstand van de voorpui van Bellerose Point op de grond. Zelf landde hij op een tak van een naburige boom.

Simon, die zijn jack weer rechte trok en even zijn schouderpijnen loshaalde na de krachtige greep van de vogelklauwen, knikte.

‘Ik kom liever niet te dichtbij,’ zei de adelaar.

Simon keek op naar waar de vogel zat. ‘Hoezo?’

‘U weet toch wat ze zeggen over deze buurt?’

Simon keek om zich heen. Zijn blik bleef hangen op het enige gebouw in de omtrek met levendigheid binnen. Hij fronste. ‘Oh, ik dacht juist dat het hier wel... Nou, laat maar.’ Hij lachte naar de adelaar.

Deze spreidde opnieuw zijn vleugels. ‘Bonswa!’ De tak kraakte toen het enorme dier zich afzette en in de donkere hemel verdween. Simon draaide zich om en liep het laatste stukje naar de nu veel uitnodigender uitziende deur van Bellerose Point. Opnieuw kwamen etensgeuren hem tegemoet. De jazz was overgegaan in een loom bluesritme.

Bert en Jacob hieven hun verse pullen bier toen ze hem zagen.

‘Hey!’ brulde Bert. ‘Je hebt al twee rondes gemist.’

‘Waar bleef je nou man?’ riep Jacob erachteraan. ‘Zo ver was het toch niet?’

Simon haalde zijn schouders op. ‘Ach, ik raakte wat aan de praat.’ Hij besloot niet te vertellen met wie toen zijn beide vrienden hem met luide ‘jaa-ja’s’ uitjoelden.

‘Maar,’ zei Jacob, ‘aan de andere kant is je timing perfect. Kijk eens wat daar aankomt.’ Hij wees in de richting van de keuken. Twee obers kwamen met stomende borden aangelopen.

‘Ah, u heeft de pinautomaat toch kunnen vinden,’ glimlachte de ober. ‘Dan kunt u direct aan tafel. Deze heren hebben mij verteld dat dit hier uw nieuwe lievelingsgerecht gaat worden,’ zei hij met een schuine knik van zijn hoofd. ‘Kijk: al onze specialiteiten. Kies maar wat u het liefst wilt.’

Met een zwierig gebaar presenteerde hij de gerechten aan Simon: ‘gegrilde, jonge alligator in een saus van kruidnagel en laurier, een geroosterde wrattenzwijnbout met pruimencompote, en gepocheerde eieren van de kuifarend omlegd met een puree van cantharellen.’

Simon staarde naar de gerechten die hem onder zijn neus werden gehouden.

‘Ruikt het niet fantastisch?’ vroeg Jacob. Hij gebaarde naar de borden, waarna de obers de gerechten op tafel zetten en zich terug naar de keuken begaven.

‘Smakelijk!’ wenste Bert zijn vrienden toe en prikte zijn vork in de eieren. Jacob volgde. ‘God, wat zijn die eieren toch altijd heerlijk,’ zei hij met volle mond. ‘Simon, ga zitten.’

‘Ja man,’ zei Bert, terwijl hij een hap van de zwijnenbout nam. ‘Wat mankeert je? Eet! Heb je na die lange tocht van je eindelijk iets voor je neus!’

Simon knikte. Hij ging tegenover zijn vrienden zitten en pakte zijn bestek.

‘Goed man, van die pin,’ zei Jacob nog, tussen twee happen alligator door. ‘Heb je het toch allemaal gevonden.’

‘Ik wel, ja,’ antwoordde Simon en keek van zijn bord naar buiten en weer terug. Voorzichtig viste hij een blaadje sla tussen de plakken zwijnenbout vandaan en keek stilletjes toe hoe Bert en Jacob gulzig in de gerechten doken. Na een slok bier nam Simon uiteindelijk onder de enthousiaste aanmoedigingen van de anderen een hap uit een stuk aardappel. Op de achtergrond werd een nieuw bluesnummer ingezet.

‘Wij wachten niet langer hoor,’ zei Bert. ‘Na zo’n dag puinruimen heeft een man honger!’